

Arrest

nr. 228 491 van 6 november 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNES
Place de la Station 9
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 juli 2019.

Gelet op de beschikking van 26 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat P. VANCRAEYNES verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoeker in 2018 internationale bescherming verkregen heeft in Griekenland. Deze vaststelling wordt door verzoeker niet betwist.

3. Verzoeker voert aan dat hij tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel ondervraagd werd over zijn problemen in zijn land van herkomst, namelijk Irak, en hij er derhalve vanuit ging dat zijn verzoek onderzocht ging worden ten aanzien van Irak. Hij hekelt hij dat hij zijn persoonlijk onderhoud niet kon voorbereiden wat betreft zijn problemen in Griekenland.

Dat verzoeker niet werd ingelicht dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS tevens gehoord ging worden omtrent de hem verleende bescherming in Griekenland, kan het Commissariaat-generaal niet worden verweten daar geen enkele wetsbepaling het Commissariaat-generaal verplicht verzoeker hiervan voorafgaandelijk op de hoogte te stellen. Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal verzoekers verzoek om internationale bescherming op individuele wijze heeft onderzocht waarbij rekening werd gehouden met de concrete situatie in zowel het land van herkomst, zijnde Irak, als het land waar verzoeker reeds internationale bescherming verkreeg, zijnde Griekenland, alsook met de individuele elementen aangebracht door verzoeker. Verzoeker kreeg hij de mogelijkheid zijn motieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij kon zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. Het persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft op een normale wijze plaatsgevonden en verzoeker gaf geen blijk van enige problemen met de aan hem gestelde vragen, waaronder deze met betrekking tot de hem reeds verleende bescherming in Griekenland.

4. Verzoeker werpt op dat hij de notulen van het gehoor heeft opgevraagd, maar deze niet gekregen heeft. Uit nazicht in het administratief dossier blijkt echter dat hem wel degelijk een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud op basis van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet werd overgemaakt. Per drager werd hem deze op 5 april 2019 betekend, waarvan ook zijn raadsman via mail een kopie heeft gekregen. Verzoekers betoog mist derhalve elke ernst en feitelijke grondslag.

5. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift terecht opmerkt, een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoeker, die internationale bescherming geniet in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoeker er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de beschermingsstatus van verzoeker een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoeker er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad benadrukt dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, te weerleggen. Hoewel de informatie gevoegd bij het verzoekschrift getuigt van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermd en dat de tekortkomingen in Griekenland, waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu hij niet verder komt dan het herhalen van zijn verklaringen afgelegd voor het CGVS. Waar verzoeker citeert uit een verslag van Amnesty International waaruit blijkt dat vluchtelingen en migranten, en vooral de vrouwen, transgenders en homoseksuelen, vaak geconfronteerd worden met gewelddaden en aanvallen, herinnert de Raad eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat verzoeker die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Gelet op voorgaande toont verzoeker nog steeds niet concreet aan dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien heeft verzoeker evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat hij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade, en kunnen er in hoofde van verzoeker geen indicaties van een doorslaggevende kwetsbaarheid worden ontwaard.

Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg of huisvesting in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg

of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoeker internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken.

In de mate verzoeker artikel 3 EVRM geschonden acht, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoeker toont niet in concreto aan dat hij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Uit de gegevens vevat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoeker in Griekenland als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoekers levensomstandigheden kan er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

6. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 24 juli 2019, benadrukt de verzoekende partij dat de situatie in Griekenland voor personen die internationale bescherming hebben gekregen erbarmelijk is. Zij wijst erop dat de verwerende partij haar verzoek om internationale bescherming niet heeft onderzocht met inachtneming van de erkende kwetsbaarheid. Verzoekende partij vervolgt dat zij kampt met ernstige psychologische problemen ten gevolge van de feiten die zij heeft meegemaakt in Griekenland, zij niet zal kunnen genieten van medische verzorging en zij terecht zal komen in een onmenselijke situatie, wat een schending inhoudt van artikel 3 EVRM. Voor het overige volhardt zij in haar verzoekschrift.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift aangehaalde argumenten en het op zeer algemene, niet onderbouwde wijze formuleren van algemene beweringen en kritiek. Ze gaat evenwel niet *in concreto* in op en laat na concrete en valabele opmerkingen bij te brengen met betrekking tot de in de voornoemde beschikking opgenomen grond die deze in een ander daglicht vermogen te plaatsen.

4.3. Met betrekking tot de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM herhaalt de Raad de grond in voornoemde beschikking waarbij wordt *“benadrukt (...) dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoeker toont niet in concreto aan dat hij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Uit de gegevens vevat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoeker in Griekenland als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoekers levensomstandigheden kan er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.”*

De Raad verwijst dienaangaande naar recente rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 19 maart 2019 (Grote kamer) in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat een vreemdeling mag worden overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielerzoek óf hem reeds subsidiaire bescherming heeft geboden, tenzij de leefomstandigheden voor degenen die internationale bescherming genieten in die lidstaat ertoe leiden dat de vreemdeling wordt blootgesteld aan een situatie van extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke behandeling. De verzoekende partij moet zelf *in concreto* aantonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (definitie, zie HvJ 19 maart 2019, C- 297/17, C- 318/17, C- 319/17 en C- 438/17, Ibrahim e.a., §90), waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekende partij blijft hier evenwel in gebreke. Ze blijft immers steken in algemene beweringen die ze niet enigszins concreet overtuigend of aannemelijk maakt.

4.4. Immers, zo verzoekende partij voorhoudt dat zij in Griekenland niet zal kunnen genieten van medische verzorging, blijkt nergens uit haar verklaringen en maakt zij geenszins op concrete wijze aannemelijk dat zij in de periode dat zij in Griekenland heeft verbleven, waar zij na een vijftal maanden werd erkend als vluchteling om vervolgens niet veel later na het verkrijgen van haar Griekse verblijfsdocumenten naar Nederland te reizen, ooit toegang heeft gezocht tot en beroep heeft gedaan op de medische zorg aldaar of dat de toegang tot medische zorg haar werd geweigerd.

In de bestreden beslissing wordt dan ook op goede grond het volgende geoordeeld: “Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat u op systematische wijze en omwille van persoonlijke redenen geen toegang werd verleend tot de Griekse arbeidsmarkt, huisvesting of medische zorg. Tijdens uw asielerprocedure werd u immers wel degelijk toegang verleend tot het vluchtelingencentrum waar dekens, kussens, tenten en caravans voorzien werden. Hoewel het eten van erbarmelijke kwaliteit was, gaf u aan dat u daarnaast 90 euro per maand ontving om eigen levensmiddelen aan te kopen (CGVS, p. 14). Uit uw verklaringen blijkt verder dat u na het ontvangen van een verblijfsstatuut nooit de intentie had om een leven in Griekenland op te bouwen. U ondernam immers geen enkele poging hiertoe. Zo vertrok u vier dagen na ontvangst van uw verblijfsdocumenten uit het centrum, verbleef u 20 dagen bij een vriend op Kreta waarna u naar Nederland en België vertrok (CGVS, p. 14). Het was nooit uw bedoeling om op Kreta te blijven. U wilde daar louter even rusten alvorens verder te reizen, zo verklaarde u. U wilde geen leven in Griekenland opbouwen omdat u geen onderdak of bescherming kreeg. U heeft zich na ontvangst van uw verblijfsdocumenten echter nooit tot de autoriteiten (CGVS, p. 16) of enige andere organisatie (CGVS, p. 17) gericht op zoek naar een oplossing. Ook op Kreta zou u niet kunnen werken of zich kunnen vestigen omdat u vreesde dat de mannen die u op Chios bedreigden (zie infra) u mogelijks ook op Kreta konden vinden (CGVS, p. 15-16). Uiteraard is deze loutere veronderstelling onvoldoende om aannemelijk te maken dat u geen werk en onderdak zou kunnen gevonden hebben op Kreta. Uit

bovenstaande blijkt dat u, wat betreft uw socio-economische problemen, enkel naar de algemene situatie in Griekenland verwijst. Echter, de loutere verwijzing naar de algemene problematische situatie met betrekking tot de opvang van verzoekers om internationale bescherming en personen die de internationale bescherming hebben verkregen in Griekenland volstaat niet om te besluiten tot een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar Griekenland.” (eigen onderlijning)

De Raad wijst er in dit verband, in navolging van het Commissariaat-generaal, nog op dat uit verzoekende partij haar verklaringen allerm minst blijkt en zij geenszins aannemelijk maakt dat zij zinnens was om in Griekenland -alwaar haar internationale bescherming werd toegekend, doch waar zij na haar erkenning als vluchteling en het verkrijgen van verblijfspapieren nog slechts enkele weken heeft verbleven om vervolgens naar Nederland en uiteindelijk België (door) te reizen-, een duurzaam leven op te bouwen. Uit niets blijkt dat verzoekende partij een poging, laat staan doorgedreven inspanningen heeft ondernomen om in Griekenland een leven op te bouwen, bijvoorbeeld ver weg van Chios -waar zij eerst verbleef in een vluchtelingenkamp en waar zij problemen zou hebben gekend, o.a. wat de algemene veiligheidssituatie aldaar betreft-, op het Griekse eiland Kreta, waar verzoekende partij blijkens haar verklaringen geen problemen kende (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud van 29 maart 2019, p. 15 e.v.).

4.5. Met betrekking tot het feit dat, zoals ter zitting wordt voorgehouden, verzoekende partij met ernstige psychologische problemen kampt ten gevolge van de feiten die zij heeft meegemaakt in Griekenland, dient er bovendien op te worden gewezen dat waar in het enige door verzoekende partij neergelegde attest van 8 januari 2019 met betrekking tot haar psychologische opvolging in België wordt gewezen op de geweldfeiten in Irak waarvan zij het slachtoffer zou zijn geweest en daarnaast de moeilijke levensomstandigheden in het kamp waar verzoekende partij in Griekenland verbleef, de behandelende psychologe zich hiervoor slechts heeft kunnen baseren op de verklaringen van verzoekende partij. Een arts/psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze medische-psychologische problemen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Verzoekende partij toont bovendien niet aan dat zij in Griekenland ooit, in de periode dat zij in het opvangkamp in Chios verbleef dan wel nadien in de korte periode dat ze in Kreta verbleef, toegang heeft gezocht tot en beroep heeft gedaan op de gezondheidszorg in Griekenland. Dat zij er niet kan rekenen op medische/psychische bijstand betreft dan ook een op niet enige eigen concrete ervaring gesteunde blote bewering en weet niet te overtuigen.

Wat de beoordeling van de medische/psychische problematiek van verzoekende partij *an sich* betreft, wijst de Raad erop dat medische problemen op zich niet onder het toepassingsgebied vallen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij dient zich hiervoor te wenden tot de daartoe geëigende procedure voorzien bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

4.6. Dat de (levens)omstandigheden voor personen die in Griekenland internationale bescherming vragen dan wel hebben verkregen moeilijk zijn en allesbehalve rooskleurig en dat Griekenland een moeilijke tijd doormaakt, zoals ook blijkt uit de eerder door verzoekende partij bij haar verzoekschrift gevoegde informatie, wordt niet ontkend. Evenmin wordt betwist dat er nog steeds problemen zijn met de asielprocedure en de opvangomstandigheden in Griekenland. Het komt evenwel aan verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland werd verleend, te weerleggen, waar zij echter in gebreke blijft.

4.7. Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het volharden in haar verzoekschrift, zonder voorts in te gaan op en daadwerkelijk concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 24 juli 2019 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting zes november tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS